

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Κηρυττάμενον ἐκπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασπον εἰς τὴν εὐφραν ἡμῶν ἐπιτηδεύει καὶ ἐκπὸ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριάρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἐξοιστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΕΤΗΡΟΜΗ ΠΡΟΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτήσια δραχμ. 50. Ἐξάμηνος δρ. 28. Τρίμηνος δρ. 15.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγυπτίου γλώσσια διατμ. 50.— Ἀμερικῆς βολυάριον 4.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἄν γὰρ τῶν ἄλλων Κρατῶν ἀλλόγισμα 10.
Ἐξάμηνος καὶ Τρίμηνος ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1878

ΙΔΡΥΤΗΣ ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' οἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουσι τὴν 1ην Οὐνομήνου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐφορῆσε δρῶδ. 38, παρὰ τὸ Βασιλειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 31ος

Ἐν Ἀθήναις, 8 Νοεμβρίου 1924

Ἔτος 46ον.—Ἀριθ. 50

ἹΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΟΙ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Μυθιστόρημα τοῦ Δοξαγοῦ DANRIT)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ (Συνέχεια)

—Πῶς, συνταγματάρχα μου; ἔκαμε ὁ Κανρομπέρ βλέποντας τὸν Καρδινιὰν νάρχειται πεζός· σείς, ἕνας παλιός τῆς Κριμαίας καὶ τῆς Ἰταλίας, δὲ μπόρεσας ἀκόμη νὰ βρῆτε οὔτε ὑπηρεσία οὔτε ἀλλογὸ! Ἐλάς μεζὺ μου, συνταγματάρχα μου!

Ἦταν συνήθεια τοῦ Κανρομπέρ νὰ φωνάζῃ ἔτσι τοὺς ἀξιωματικούς, ἔτσι κι' ἂν ἦ ταν κατώτεροί του.

—Δόστε στὸ συνταγματάρχη ἐν' ἀπὸ τ' ἀλογά μου, εἶπε ὁ στρατηγός.

Μόλις ὁ Καρδινιὰν ἀνέβηκε στὴ σέλλα, ὁ Κανρομπέρ ξεκίνησε καλπάζοντας. Σὲ λίγο θάρχιζε ἡ μάχη. Πίσω του ἔτρεξε κι' ὁ συνταγματάρχης.

Ἀκολούθησ' ἕνας ἀγῶνας γεμάτος ἀπίστευτους ἥρωισμούς καὶ αὐτοθυσίας. Στὴ μάχη αὐτὴ ἔγινε κι' ἡ ἀπελπιμένη ἐπέλαση τοῦ γερμανικοῦ ἱππικοῦ ποδὸ στὴ Γερμανία τῆς ἔδωσαν τ' ὄνομα «Τ ὀ τ τ ε ν ρ ι τ»: καλπασμός τοῦ θανάτου.

Τὴν ἡμέρ' αὐτὴ, ὁ στρατηγός Μπαζαίν, ποὺ ἀργότερα τὸ ἔκτακτο Στρατοδικεῖο τῶν Βερσαλλιδῶν τὸν καταδίκασε σὲ θάνατο γιὰτὶ συνθηκολόγησε πρὶν κάμῃ «β,υ ἀπαιτούσε τὸ καθήκον καὶ ἡ τιμὴ», βρέθηκε περικυκλωμένος ἀπὸ γερμανοὺς οὐσαύρους. Ἐνας πρῶστος ὑπαξιωματικός τὸν κινήγησε μισὴ ὥρα μὲ τ' ἀλογό του καὶ λίγο ἔλειψε νὰ τὸν αἰχμαλωτίσῃ. Πιὸ κάτω βρέθηκε σὲ τὸ δρόμο του ἕνα

ἀπόσπασμα πεζικοῦ καὶ τὸν ἔτρωε.

Τί θὰ γίνεταν ἂν ὁ Πρῶστος αὐτός ὑπαξιωματικός ἐπιανε τὸν Μπαζαίν; Ἰσως, ποιός ξέρει, τὰ γαλλικὰ ὅπλα θὰ εἶχαν καὶ πάλι δοξασθῇ.

Γιατὶ ὁ στρατηγός αὐτός, στὶς τέσσερες τ' ἀπόγεμα, διέταξε τὸ στρατηγὸ Κανρομπέρ νὰ σταματήσῃ τὴν προέλασή του, τὴν ὥρ' ἀκριβῶς πού οἱ Γερμανοὶ εἶχαν ἐξαντληθῇ, ποὺ πολέμουσαν μὲ τίς τελευταῖες σφαῖρες τους, καὶ ποὺ μιὰ ἐπιθεση θὰ τοὺς ματαίωνε τὸ σχέδιο τῆς κύκλωσης ποὺ πῆγαιναν νὰ ἐφαρμόσουν.

Τοῦ κάκου οἱ στρατιώτες τοῦ Κανρομπέρ ἀνυπομονοῦσαν νὰ ἐπιτεθοῦν. Ὁ Κανρομπέρ, γεμάτος ἀπελπισία, βρέθηκε ἀναγκασμένος νὰ σταματήσῃ καὶ τὴν ἐπομένη ἀναγκασμένος, ἔλαβε διαταγὴ νὰ συμπτυχθῇ πρὸς τὸ Μάε.

Ὁ συνταγματάρχη Καρδινιὰν παρακολούθησε μὲ σφιγμένη καρδιά τὴν ὑποχώρηση αὐτῆ, ποὺ ἔδωσε στοὺς Γερμανοὺς τὴν εὐκαιρία νὰ ἐτοιμαστοῦν, κι' αὐτὸ ἦταν γιὰ τὴ Γαλλία σωστὴ καταστροφή.

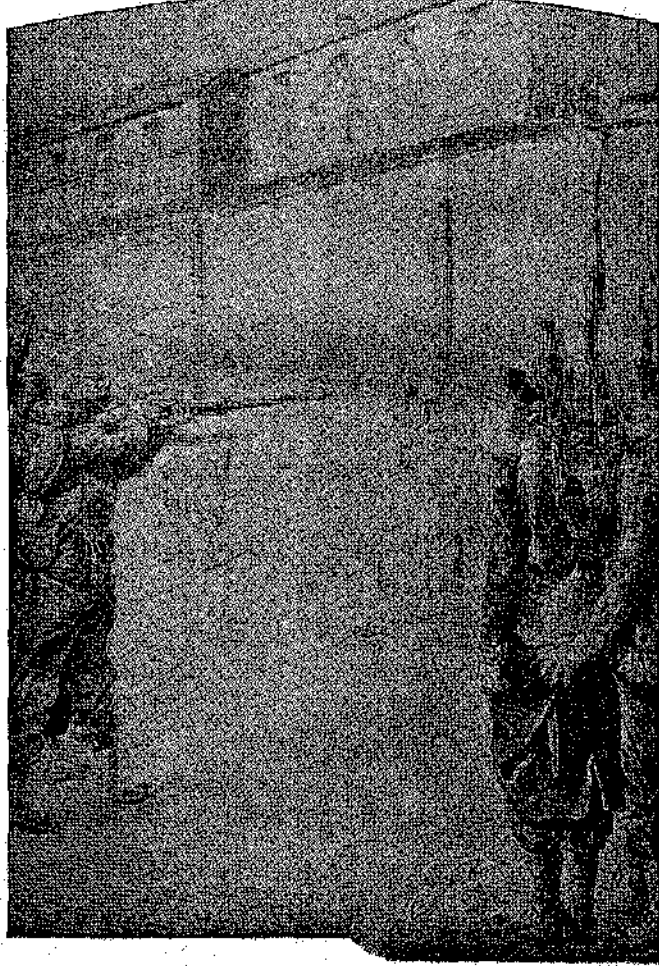
Ὁ Καρδινιὰν εἶχε δίκιο νὰ ἐλπίζῃ πῶς θ' ἀναλάθει ὑπηρεσία μετ' αὐτῆ τῆ μάχη. Οἱ ἀπώλειες ἦταν τεράστιες κι' ὁ συνταγματάρχης πῆρε τὴ διαίχηση τοῦ πυροβολικοῦ τῆς 3ης Μεραρχίας.

Μὲ μεγάλη του χαρὰ, τὸ βράδυ τῆς 17 Ἀγούστου, βρέθηκε σὲ μιὰ πυροβολαρχία τὸν λοχία Μαυρέκ, ποὺ εἶχε λάβει μέρος σ' αὐτὴ τὴν ἀλέθρια ὑποχώρηση κι' εἶχε γλυτώσει.

—Τὸ πυροβολικό μας δὲν εἶναι τόσο πίσω ὅσο μοῦ ἔλεγατε, συνταγματάρχα μου, εἶπε ὁ Βρεττανός. Ἡ «Ἰθόννη» μου ἡ τωρινή, δὲν εἶναι πιά κανόνι τῶν τεσσάρων. Εἶναι μυδραλλιοδόλο. Ἔμαθα καὶ τὸ γερμίζω μιὰ χαρὰ καὶ κάνει θαυμάσια τὴ δουλειά του...

—Ναί, Μαυρέκ, μὰ πρέπει νὰ μὴν εἶσαι πιὸ μακριὰ ἀπὸ 1.800 μέτρα ἀπ' τὸν ἐχθρὸ καὶ προ πάντων νὰ μὴν ἔχῃς νὰ κάνῃς μὲ κανόνι Κρούπ, γιὰτὶ αὐὸ μπόρεῖ νὰ κάνῃ λιώμα τὴν «Ἰθόννη» σου ἀπὸ 3.000 μέτρα, δίχως εὐδὸ νὰ μπόρεῖς νὰ κάνῃς τίποτα.

—Ἐχετε δίκιο. Μὰ ἔταν ἔχω νὰ κάνω μὲ πεζικό, νομίζω πῶς θερμίζω στάχια. Οἱ στρατιῶτες μου λένε τὴν Ἰθόννη μου δρεπάνι. Πιστεύω πῶς θὰ χρειασθῇ νὰ τὸ ἀκρίσω ἄλλη μιὰ φορὰ.



«— Πῆρ!» (Σελ. 388, στ. γ')

— Τως αύριο, καλέ μου Μαυρέκ. Έλαβα διαταγή να καταλάβω, με τὰ χαράματα, ένα ύψωμα, εκεί κάτω στὰ δεξιά, κοντά στο χωριό Σαίν-Πριδά. Κι' ο Θεός ξέρει τι μακελλειό θα γίνει πάλι.

— Ο Θεός μαζί μας, έκανε ο Βρετανός και σταυρακοπήθηκε. Θα κάνομε ο,τι μπορέσουμε.

— Όλη εκείνη τή νύχτα τής παραμονής τής κρίσιμης ημέρας, ο συνταγματάρχης Καρδιανάκ σφιγογύριζε το κάκου πάνω στο κατοικόδερμα που είχε για στρώμα, σ' ένα χάνι του χωριού Σαίν-Πριδά. Δεν τον κολλούσε ύπνος. Τέλος σηκώθηκε κι' έγραψε στη γυναίκα του.

Τής εξιστορούσε τις περιπέτειες του ταξιδιού του και τελείωνε έτσι :

— Καλή μου Βαλεντίνα, στάθηκες για μένα ο καλός μου άγγελος κι' η παρηγοριά μου στις δύσκολες ώρες. Άς είσαι εύλογημένη για την εδύχια που μου χάρισες. Ένα πένθιμο προαίσθημα με κάνει να σου γράψω απόψε. Αν πλησιάζω να σημάνη η τελευταία μου ώρα, άσε με να σου γράψω την τελευταία μου επιθυμία.

— Άνάθρεψε το Γιώργομας, διδάσκοντάς του πως το σύμβολο των Καρδιανάκ είναι η τιμή. Πνιξε τη μητρικήν άνησυχία σου κι' άφισέ τον ν' ακολουθήσει ελεύθερα το στάδιό μας, που τόσο φαίνεται πως τ' αγαπά. Αν θέλη να σ' άφιση μόνη, έσδ στην άδηση τής περφηφανής νεανικής του ψυχής, στην έμφυτη άγάπη του προς τον κίνδυνο, θυσίασε άλλη μιá φορά τον έαυτό σου. Άφισέ τον νάρθη ή με βρή. Θάμαι περφηφανος να τον ιδω νάρχεται κι' ο παππούς του, ο μικρός τυμπανιστής του Βαλμού, θα νιώση μιá κρυφή χαρά μέσα στον τάφο του, γιατί θ' αναγνωρίσει τον έαυτό του στον έγγονό του.

— Αντίο, άγαπητή μου. Ο Θεός άς σου δίνη θάρρος κι' άς εύδοκήση να ξαναδωθώμε.

— Τά πιό τρυφερά φιλιá μου για το Γιώργο και για σένα.

Γιάννης.

— Όταν τελείωσε αυτό το γράμμα, ο Καρδιανάκ ένωσε τον έαυτό του ανακούφισμένο και, άποκαμωμένος απ' την κούραση, άποκοιμήθηκε βαθιά.

Τά προαισθήματά του δεν τον γελοούσαν. Για ένα μόνο δεν τον είδοποίησαν: Πώς ο γιός του ο Γιώργος είχε φθάσει από χθές στο Μέρς μ' ένα απ' τα τελευταία τραίνα κι' έτρεχε αυτή τή στιγμή σ' έλους τούς δρόμους, γυρεύοντας τον πατέρα του.

Θάλεγε κανείς πως το παιδί αυτό τόσπρωχνα ένα θεο μαντικό ένστικτο και τόκανε να νιώθη πως ήταν φθαμένη ή ώρα να δώση στο στρατό έναν καινούργιο Καρδιανάκ, γι' αντικατά-

σταση εκείνου, που πλησίαζε τώρα το τέλος του!

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Σ' τις 19 Αύγουστου 1870, με τὰ χαράματα, μιá πένθιμη συνοδεία έβγαине απ' το Μέρς, απ' την πόλη που βλέπει προς τή Γαλλία, κι' άνάμεσ' από τὰ ύψώματα που τριγυρίζουν την πόλη εκείνη, διευθυνόταν προς τ' Αμανδιλλιέ.

— Ήταν μιá μακρυνά σειρά από βαγόνια, που άπάνω σ' άπτρα σκεπάσματά τους φαινόταν ο κόκκινος σταυρός τής Συμβάσεως τής Γενεύης.

Νοσοκόμοι και στρατιώτες του σιδηροδρόμου βάδιζαν δίπλα στην άμαξοστοιχία. Μέσα στα βαγόνια, οι άδελφές του έλέους, καθισμένες πλάι στους τραυματίες, έπαιζαν τὰ κομπολόγια τους. Κι' οι στρατιωτικοί γιατροί φώναζαν στους σιδηροδρομικούς να τρέχουν γρηγορώτερα, γιατί οι πληγωμένοι ήταν πληθους εκεί κάτω, στο πεδίο τής μάχης.

— Ακολουθούσαν άμάξια του στρατού, γεμάτα κι' αυτά πληγωμένους. Μπροδ απ' το πρώτο βάδιζ' ένας λοχίας με χιτόνιο λασπωμένο και με το κεφάλι δεμένο μ' ένα ματωμένο πανί. Περπατούσε κουτσαίνοντας κι' ώρες-ώρες του ξέφευγ' ένας στεναγμός απ' τον πόνο. Τότε έσκυβε, έρριχνε μερικές σταγόνες νερό πάνω σ' έναν έπίδεσμο που του σφιγγε το πόδι πάνω απ' το γόνατο και ξεκινούσε πάλι, με τις γροθιές σφιγμένες απ' τον πόνο.

— Ήταν ο Μαυρέκ.

Πίσω του, ο Γιώργος Καρδιανάκ, χλωμός σαν το κερί. Τά μάτια του ήταν κόκκιν' απ' τὰ δάκρυα, το πρόσωπό του παραμορφωμένο από δύο νυχτών άπνία. Για λίγες μέρες, ήταν σά νάχε μεγαλώσει δέκα χρόνια.

— Είναι μακρυνά ακόμα, Μαυρέκ; ρώτησε το λοχία.

— Απ' το άλλο μέρος του δάσους, κύριε Γιώργο.

— Είναι μεγάλο αυτό το δάσος;

— Πιστεύω ναί, με χιές το βράδυ, δεν ήρθαμε απ' αυτό το μέρος και δεν ξέρω καλά. Άλλωστε, μήπως καταλαβαίνω πόσο περπατώ, μέσα σ' αυτό τ' άναστατώμα;

Το φός τής χαραυγής δυνάμωνα, με το χύμα ήταν σκεπασμένο από μιá βελανιδιά άμυγλή που μοιαζε σαν καπνός κι' άνάμεσ' απ' αυτή φαινόταν σηνήνες στημένες δεξιά κι' άριστερά. Και στα διάμεσα, ήταν σκορπισμένα έδω κι' εκεί σώματα τόνα πάνω σ' άλλο, σά μελανά στίγματα.

Στην άκρη ενός χαντακιού, μιá μεγάλη σειρά από έπλα στημένα θρηνα σέ πυραμίδες, χανόταν μέσα στην άμυγλή. Πάνω σέ δυο απ' αυτές τις πυραμίδες ήταν άκουμπισμένη μιá μαύρη

θήκη που απ' το στόμιό της έβγαίε ένας χρυσός άετός. Ήταν ή σημαία. Ο φρουρός της ήταν έαπλωμένος χάμω, με το τουφέκι στο πλάι του. Πόση κούραση πλανιόταν πάνω απ' το στρατόπεδο αυτό, όπου κοιμόνταν άνακατεμένοι και δίχως τάξη, όσοι είχαν γλυτώσει μετά τή μάχη του Σαίν-Πριδά! Ή συνοδεία μπήκε πάλι στο δάσος.

— Ο λοχίας σταμάτησε.

— Μαυρέκ, δέ θα φτάσης ποτέ έτσι. Δεν άνεβαίνεις σέ μιάν άμαξα;

— Θα φτάσω! είπε ο Βρετανός. Ή σφαίρα βγήκε, αυτό είναι το σπουδαιότερο. Μόνο που τώρα έχω σκοτόρα.

— Ανέβα που σου λέω, επέμεινε ο Γιώργος. Αν αυτή τή στιγμή έπεφτες, πως θα τὰ κατάφερα μόνος να τόν βρω;

Και τὰ μάτια του παιδιού βούρκωσαν με τὰ τελευταία του λόγια.

Γιατί, καθώς θα μαντέφατε, ο Γιώργος ζητούσε τον πατέρα του που είχε μείνει στο πεδίο τής μάχης.

— Πως θα τόν έβρισκε; Μόνο πληγωμένο;

— Αν ήταν έτσι, οι Γερμανοί θα τόν είχαν μαζέψει, γιατί οι νοσοκόμοι τους θα δούλεψαν όλη τή νύχτα.

— Άλλά θάρχιση βέβαια απ' τους δικούς τους. Κι' ίσως τή στιγμή αυτή ο πατέρας του Γιώργου βρισκόταν ακόμα έαπλωμένος μέσα στα συντρίμματα και τὰ πτώματα.

— Αν όμως δεν ήταν πληγωμένος;...

— Αν ήταν... Κρύος έθρωτας έλουσε το μέτωπο του παιδιού, καθώς ή μοιραία λέξη ξεπρόβηλε μέσα απ' τὰ βάθη τής σκέψης του.

— Περπάτα, Μαυρέκ, είπε με άγωνία.

Ο Βρετανός, πνίγοντας τον πόνο του και σφιγγοντας τις γροθιές του, είχε ξεκινήσει και πάλι. Ήθελε να βελίξη, έλεγε, για να μη τόν πάρη ο ύπνος. Γιατί αν άνέβαινε σ' άμάξι, τὰ μάτια του θάκλειναν εδως μέσους τους. Κι' ή ώρα δεν ήταν κατάλληλη.

Περπάτησαν μισή ώρα άκόμη. Ήστερα βγήκαν απ' το δάσος. Άντίκρυ τους πρόβαλ' ένας άμορφος μαύρος όγκος.

— Είναι το Άμανδιλλιέ, είπε ένας γιατρός.

— Ά, ώστε ακόμη δέ φτάσαμε! είπε ο Μαυρέκ. Γιατί το θυμάμαι καλά. Όταν άρχισε ή μάχη, ο συνταγματάρχης μουδούξε ένα χωριό άριστερά και μουπε: Είναι το Άμανδιλλιέ. Το ύπερασπίζει ο Λαδμιρά. Δεν έχει φόβο!

— Και σ' που ήσουν;

— Στο Σαίν-Πριδά, στο διπλανό χωριό. Βλέπετε το Άμανδιλλιέ, κύριε Γιώργο; Το μισό είναι γκρεμισμένο. Κι' όμως δεν έπαθε τίποτα μπροστά σ' ό,τι έπαθε το Σαίν-Πριδά. Δεν έμεινε πέτρα πάνω σέ πέτρα. Τρεις

άλόκληρες ώρες το βομβάρδιζαν από τρία σημεία. Ο ουρανός ήταν κόκκινος, κατακόκκινος, σαν ένα πελώριο καμίνι. Έπεφταν οι δίδες σαν νάχε άνοιξει τὰ χέρια του ο Θεός και να μäs τις έρριχνε βροχή... Ά, ήταν να χάνητε το μυαλό σου!

— Η άνάμνηση τής πένθιμης αυτής εικόνας τόν έκανε να ξεχνά τόν πόνο του.

— Ήταν φρικτό, εξακολούθησε, με ήταν μαζί κι' ώραίο, κύριε Γιώργο. Κι' εκατό χρόνια αν ζούσα, δέ θα λησμονούσα αυτό που αίστάθηκα, όταν είδα τον άρχιστάτηγο πεζό, να γυρίζη μόνος του στα χαρακώματα, άνάμεσα στους λόχους και στις πυροβολαρχίες.

— Έσφιγγε τὰ χέρια των πληγωμένων, έδινε θάρρος στους πυροβολητές κι' έλο κοίταζε προς το μέρος του Ρονκούρ. Ήταν συλλογισμένος κι' άνήσυχος και θαρρώ πως τόν άκούω ακόμη να λέη: «Κουράγιο, παιδιά μου, κουράγιο!... Πρέπει να μείνουμε έδω, ως τόν τελευταία... Έγώ, σέξ το λέω, δέ θα φύγω. Δέ θ' άφισατε το γέρο στρατηγό σας μοναχό!...» Ά, τί λεβέντης άνθρωπος, κύριε Γιώργο!

— Για ποιόν λές, Μαυρέκ;

— Για τόν Κανρομπέρ, για ποιόν άλλον!.. Δέ λέω βέβαια για τόν Μπαζαίν. Αυτός ούτε φάνηκε όλη την ήμερα. Τοδύλαχιστο να μäs έστειλε άνισχύσεις! Μä δέ βαριέσαι! Όλα τὰ πράγματα σώνονται. Σώθηκαν οι σφαίρες, σώθηκαν οι τροφές... Οι Γερμανοί έφτασαν άπάνω μας σά λυκοί... Καθώς εφώτιζε τόν κάμπο ή πυρκαϊά του Σαίν-Πριδά, φαινόταν νάρχωνται χιλιάδες... Θα μäs περικύκλωναν. Έπρεπε να ύποχωρήσουμε. Είδα τόν καίμενο το Στρατάρχη μας να τόν τραθούν οι άξιωματικοί του Έπιτελείου του, για να φύγουν... Οι ίππείς του Μπαράγγ έξέψαν τ' άλογά τους στα κανόνια μας, γιατί τὰ δικά μας είχαν σκοτωθή, και ξεκινήσαμε... Έμπλεξα με κάτι στρατιώτες του 4ου πεζικού. Ποσ νάβλεπε! Οι λόγγες τους ήταν κόκκινες απ' το αίμα... Έγώ ακολουθούσα τή φτωχή μου Ύδοννη. Να την έδλεπε πως χοροπηδούσε πάνω σέ σωρούς από πτώματα και συντρίμια! Έκεινη τή στιγμή για σφαίρα με βρήκε στη γάμπα... Μοι φάνηκε σά να μουδούσαν μιá καμτσιά.

— Στάματησε να πάρη άναπνοή. Ένα βογγητό τουφρυγε απ' το στήθος.

— Ποσ τόν είδες την τελευταία φορά; ρώτησε ο Γιώργος.

— Το συνταγματάρχη;.. Την τελευταία φορά τόν είδα, την ώρα που ή μεραρχία του Μπαράγγ ήθελε να κάμη έφοδο, με δεν είχε σφαίρες. Μäs φώναξε:

(Ακολουθεί)

Ο ΕΑΔΕΡΦΟΣ ΜΑΣ Ο ΜΙΜΗΣ

[Συνέχεια και τέλος, θα σελ. 387]

Το ξέρω, γιατί, χρόνια τώρα, έρχοταν κάθε φθινόπωρο, μες έφερνε λίγη απ' τή μελαγχολική χαρά που έχουν τὰ παιδιά αυτή τήν εποχή, λίγες γλυκές άναμνήσεις, κι' ύστερα έφευγε πάλι παίρνοντας μαζί του τὰ βιβλία τής χρονιάς και τις εύχές μας.

Και κείνο το χρόνο τὰ ίδια. Άκόμη δεν είχαμε πάρει καλά-καλά είδηση πως ήρθε το φθινόπωρο, πως άνοιξαν τὰ σχολεία, να τος ο Μίμης εν' άπόγεμα.

— Έαφνιαστήκαμε. Μä τόσο νωρίς άνοιξαν φέτος τὰ σχολεία;

— Όχι, δεν είναι νωρίς. Και φέτος άνοιξαν όπως και πέρου. Μόνο που φέτος άργει να χειμωνιάτη.

— Έτσι είναι. Κι' όμως το άνοιγμα των σχολείων, επειδή είναι κάτι που τώρα πια δεν μäs ενδιαφέρει, έρχεται πάντα τόσο άναπάντεχα και μäs φαίνεται σαν πρόωπο. Μä τὰ παιδιά που το περιμένουν τόσο καιρό και μετρούν τις ήμέρες, δεν το βρίσκουν καθόλου έτσι.

— Και σέ ποιá τάξη πäs φέτος, Μίμη; — Στην πρώτη Γυμνασίου.

— Ήταν τόσο συνειθισμένος σ' έπαίλους, ώστε περίμενε με βεβαιότητα τὰ επιφωνήματα και τὰ θαυμαστικά που άκούοθην τήν άπάντησή του. Τόν πονηρό! Με πόση ίκανοποίητη γελοούσε. Σά με ερωνεύοταν λιγάκι τήν έκπληξή μας.

Φέτος είχε περισσότερα λόγια. Δεν έδλεπε το λόγο, γιατί να ξαφνισόμαστε και να του δίνουμε συγχαρητήρια. Περνούσαν τὰ χρόνια, περνούσαν κι' οι τάξεις. Μήπως αυτός τις πήδουσε;

Είχε δικίο. Μä που να το συνηθίση κανείς πως ο Μίμης, που χθές άκόμα φορούσε ποδιές, πήγαινε τώρα στο Γυμνάσιο! Ή μητέρα τόν κοιτάζει ώρα πολλή.

— Φαντάσου τώρα, λέει ύστερα, το Μίμη ύστερ' από τέσσερα χρόνια φοιτητή!

— Έ, ή μητέρα βιαζόταν πολύ. Τέσσερα χρόνια ήταν ένας λόγος. Κι' ως τότε ο Μίμης θα είναι άντρας.

— Και τι βιβλία χρειάζεσαι φέτος; — Ο έάδελφός μας βάζει το χέρι στην τσέπη και βγάξει ένα χαρτί, μιá σημείωση. Ρίχνει μιá ματιά.

— Πρώτα πρώτα, θέλω Άρριανό! μου άπαντά.

— Ά, ναί!

Πως άναγνωρίζει κανείς, λησμονημένα σέ μιάν άκρη τής μνήμης, τὰ παλιά αυτά βιβλία, που μäs βασάνισαν τόσες ώρες το παιδικό μας κεφάλι κι' έδάλαμε τόσα σημάδια στις σελίδες τους με το μολύδι.

— Ο Μίμης άραδιάζει κι' άλλα. Παλιές γνωριμιές, παλιές άγάπες. Μä μäs άνα-

φέρει και μερικά άγνωστα, νεοτυπωμένα, που στον καιρό μας δεν ύπήρχαν.

— Αυτά, Μίμη μου, δεν τάχουμε. Είναι νέα.

Και, δεν ξέρω γιατί, το λέμε αυτό με κάποια μελαγχολία.

— Όπως κάθε χρόνο, έτσι μπροστά στο Μίμη, θα ταραξω την ήσυχία του μικρού μου παλιού σεντουκιού, όπου από χρόνια τώρα κοιμούνται μαθητικά βιβλία, τετράδια, σημειωματάρια. Ένα ένα, πέρνω τὰ βιβλία απ' την ήσυχη γωνιά τους και τὰ παραδίνω στο Μίμη.

Μερικά έχουν περάσει κι' απ' τὰ χέρια τής άδερφής. Αυτό φαίνεται απ' το προσεχτικό ντύσιμο με τις μπλε κόλλες και τις άσπρες έτικέτες. Μäσ στις σελίδες τους ίσως θα φυλάνε και κανένα ξερό πατημένο λουλούδι.

— Ο Μίμης τὰ μαζεύει, τὰ παίρνει κάτω απ' τή μασχάλη του, μες χαιρέτá και ψύγει. Μόλις περάση τήν ζωότοια και βρεθη στο δρόμο, βάζει άμέσως τήν τρεχάλα.

Γιατί άραγε τρέχει έτσι χαρούμενος; Γιατί νιώθει πως πήρε μαζί του τὰ βιβλία τής χρονιάς, που θα τού κάνουν συντροφιά όλο το χειμώνα; Ή για να βρη γρηγορώτερα τούς φίλους του να παίξη;

— Αδιάφορο. Έμετς τόχουμε συνειθίσει τ' άγαπημένο αυτό παιδί, που κάθε χρόνο, μόλις δροσίσει τ' άγεράκι και τὰ πρωτοβόχια ξεπλένουν τὰ φυλλάμματα, έρχεται και μäs φέρνει λίγη απ' τή μελαγχολική χαρά αυτής τής εποχής, λίγες γλυκές άναμνήσεις, κι' άμέσως ψύγει τρεχάλα, παίρνοντας μαζί του τὰ βιβλία μας και τις εύχές μας.

ΜΙΧ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΦΥΛΑΚΑΣ ΑΓΓΕΛΟΣ ΜΟΥ

Μοι λέν πως πάντα στο πλευρό μου έχω ένα σύντροφο, βοηθό: το φύλακα τόν Άγγελο μου, όπου βρεθώ κι' όπου σταθώ.

Αυτός, μαζί με τή μαμμά μου, με προσφύλαει απ' τα κακά, τή νύχτα έαγορνώνη σιμά μου, μου φέρνει όνειράτα γλυκά.

Μ' άγάπη, θέλει να με βλέπει ιδμαί κιάλο πάντα παιδί, γι' αυτό να προσπαθώ έγώ πρέπει ποτέ κιάλο να μη με ιδή.

— Όταν θα κάνω καμιά πρόξη, μου λέν, κακή, καμιά φορά από κοντά μου θα πετάξει με τὰ κατάσπρα του φτερά.

Μä έγώ πολύ θέ να προσέχω τόν Άγγελο μου να εύχαιριστώ, κοντά μου πάντα να τόν έχω φύλακα, σύντροφο πιστό!..

ΓΙΑΝΝΗΣ Α. ΚΑΜΑΡΙΝΑΚΗΣ



ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"
ΠΡΟΣ ΤΑΚΤΙΚΗΝ ΑΝΑΝΕΩΣΙΝ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙΑ ΤΟ 47^{ΟΝ} ΕΤΟΣ 1925
ΤΑ ΝΕΑ ΤΟΥ 1925

Τὸ σπίτι μας δὲν μᾶς χωρεῖ! — Ἀνάγκη νὰ μεγαλώσῃ, ἀλλὰ χωρὶς ναυδῆσῃ τὸ νοῦν... — Πῶς μπορεῖ νὰ γίνῃ αὐτό; — Τὸ «Δελφινάκι». — Ἡ «Κόρη τοῦ Γερο-Θωμᾶ». — «Στὴν Ἑξοχή» τῆς Κυρᾶ-Μάρθας. — Πολλὰ καὶ διάφορα. — Τὸ Μνημεῖο τοῦ Πολέμου.



Πῶς κάθε χρόνο αὐτὸν τὸν καιρὸ, σὰς προσκαλῶ σήμερα νὰνανεώσῃτε τὴ συνδρομὴ σας γιὰ τὸ 1925. Εἶναι τὸ 47^{ον} ἔτος μου. Τρία ἀνόμα καὶ γιορτάζω Πεντηκονταετηρίδα! Συλλογιέμαι τώρα με περηφάνεια πὼς κανένα περιοδικὸ σὴν Ἑλλάδα δὲν ἐφθάσε ποτε σὲ τόσο βιβλιογραφία. Μὰ συλλογιέμαι ἀκόμα με περισσότερη, καὶ πὼς κανενὸς περιοδικοῦ τὰ γηραιὰ δὲν ἐστάθη καν ποτε τόσο ἀκριβῆ, τόσο νεανικὰ σὰν τοῦ δικοῦ μου. Φιάνει νὰ δώσῃ κανεὶς μὴ ματιά σὶν τὸμο αὐτὸ πὸν εἶναι σχεδὸν τελειωμένος, γιὰ νὰ τὸ ἴδῃ. Καλὸ χαρτί, λαμπρὸς τύπος, θανμάσια ἔλη, περίφημες εἰκόνες καὶ κίνηση ζωηρότατη, πὸν ζωηρὴ παρὰ ποτε!

καὶ καθὼς ἔχετε, τὴ συνδρομὴ δὲν τὴν ἀξάνω παρὰ σταν μου τὸ ἐπιβάλλον καὶ μὲνα ἄλλες ἀξήσεις, τοῦ Τυπογραφείου κτλ. Μόνον δηλαδὴ ἀπὸ ἀναπόσπαστη ἀνάγκη. Κι' ἐπειδὴ, γιὰ τὴν ὥρα δὲν παρουσιάζεται τίποτα τέτοιο, ἀφίνω τὴ συνδρομὴ καὶ γιὰ τὸ 1925 ἔπος τὴν ἀξήσα πρὸ ἄλλου: Πενήντα δραχμὲς γιὰ τὸ Ἑσωτερικὸ καὶ 10 σελίνια γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸ. Τις λεπτομέρειες τις βλέπετε σὴν προμετωπίδα τοῦ φύλλου. Πῶς στέλνονται χορήματα, τὸ βλέπετε σὶν τελευταῖο Κεφάλαιο τοῦ Ὀδηγοῦ. Ἡ Ταχυδρομικὴ ἐπιταγὴ εἶναι πάντα ὁ ἀσφαλέστερος τρόπος. Τώρα λοιπὸν περιμένω τὴν ἐπιταγὴ σας. Καὶ μαζί, ἢ λίγο ἀργότερα, δταν θὰ μπορέσατε τελοσπάντων, περιμένω καὶ τὴν ἄλλη, με τὴ συνδρομὴ τοῦ νέου συνδρομητοῦ πὸν θὰ μοῦ κάμετε. Σύμφωνοι; Τὸ ἐλπίζω!

Ἀκοῦσατε τώρα τί καὶ τί σὰς εἰσιμάζω γιὰ τὸ 1925. Καθὼς σὰς εἶχα πῆ ὡς ἐνδεχόμενον, τοὺς «Βαπτιστικοὺς τοῦ Ναπολέοντος», θετικὰ τώρα, θὰ τοὺς διαδεχθῆ

"ΤΟ ΔΕΛΦΙΝΑΚΙ,"

ἔργο κι' αὐτὸ τοῦ Δαντιῦ, συνέχεια καὶ τέλος τῆς «Ἱστορίας μᾶς Στρατιωτικῆς Οἰκογένειας» αὐτοτελὲς ὁμοῦς μυθιστόρημα, ἀνεξάρτητο, πὸν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸ ἀπολασθῇ καὶ χωρὶς νᾶχη διαβάσει τὰ δυὸ προηγούμενα. Σκεπτόμουν νὰναβάλλω γι' ἀργότερα τὴ δημοσίευσί του, γιὰ νὰ μὴν ἔχομε δύο στρατιωτικὰ καὶ πολεμικὰ, ἂν ἔβρισκα κάτι καλύτερο γιὰ φέτος. Ἀλλὰ πρῶτο πὸν καλύτερο ἀπὸ τὸ «Δελφινάκι» δὲ βρῆκα! Ἐπειτα αὐτὸ δὲν εἶναι τόσο «πολεμικὸ» σὰν τὰλλα. Σχεματίζει. Στὴν ἀρχὴ μόνον ἔχει τὴ συνέχεια τοῦ Γαλλογερομανικοῦ πολέμου τοῦ 1870 πὸν λαβαίνει μέρος σὰν ἑθελοντὴς κι' ὁ μικρὸς μας Γιώργος Καρδινιάκ. Ὁ πόλεμος τελειώνει καὶ τὸ παιδί μπαίνει τότε σὴ σχολὴ τοῦ Σαν-Σύρ. Ἡ σχολικὴ αὐτὴ ζωὴ εἶναι γεμάτη ἐπισηοδία ἐνδιαφρόντια καὶ τερπνότητες. Ὁ Γιώργος ὅσοτετα βγαίνει ἀνθυπολοχαγός, κατατάσσεται σὶν πειζοναῖτες, γίνεται «Δελφινάκι» καὶ φεύγει εὐθὺς γιὰ τὴ Σεενεράλ.

Ἐξαιρετικὸς καὶ περιεργὸς εἶναι οἱ περιπέτειες πὸν περιμένουν ἐκεῖ, σὶν ἀγῶνα του με τὸν ἰθαγενεῖς, μεσα σὲ μὴ πλοῦσια φύση, ὠραία καὶ γεμάτη μυστήριον. Ἀπὸ τὰ βᾶθη τῆς Ἀφρικής, τὸ Δελφινάκι μας γυρίζει πάλι σὴ Γαλλία ἀλλὰ γιὰ νὰ ξαναφύγῃ σὲ λίγο, γιὰ καινούργια ἀποικιακὴ ἐκστρατεία, σὶν Ἀνάμ, σὶν βᾶθη τῆς Ἰνδονήσας. Καὶ πολεμῶντας μ' ἔν ἀπόσπασμα, γιὰ νὰ σώσῃ κάποιον Γάλλο, οἰκογενειακό του φίλο, πὸν εἶναι αἰχμάλωτος τῶν Ἀνναμιτῶν, γνωρίζει τὴ χώρα τους, τὰ ἦθη, τὰ ἔθιμά τους, ἀγνωστοὰ πράγματα καὶ περιεργότατα. Τέλος ἐλευθερώνει τὸ φίλο του, γυρίζει σὴ Γαλλία καὶ παντρεύεται τὴν κόρη του.

Βλέπετε λοιπὸν ἀπὸ τὴν ὑπόθεσι, δι τὸ «Δελφινάκι» εἶναι μᾶλλον ἐνὰ ταξιδιωτικὸ παρὰ ἐνὰ πολεμικὸ μυθιστόρημα. Ἀλλὰ τί ὠραίο! Ὠραϊότερο ἀπ' ὅλα τῆς σειρᾶς αὐτῆς, περιπετειωδέστερο, ποιικίλοτερο καὶ διδακτικότερο. Ἐὰ προσθέσω δι τὸ συνοδεύουν ἐκτάκτως λαμπρὸς καὶ περιεργὸς εἰκόνες κι' οἱ τὸ μεταφράζει κι' αὐτὸ ὁ διαλεκτός μου συνεργάτης κ. Μιχ. Α. Στασινοπούλος.

Καὶ τὴν «Ἀνθοῦλα» τί θὰ τὴ διαδεχθῆ; Κάτι ἀνάγο, ἐπίσης ὠραίο, ἴσως κι' ὠραιότερο:

"Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΘΩΜΑ,"

θανμάσιο οἰκογενειακὸ μυθιστόρημα, γραμμένο κι' ἀπὸ πὸν γυναίκα, τὴ Γαλλίδα Κα Colombe, βραβευμένο κι' αὐτὸ πὸν τὴ Γαλλικὴ Ἀκαδημία. Ἐν' ἀριστοῦργημα τελοσπάντων, τερπνὸ, τρυφερό, συγκινητικὸ καὶ παιδαγωγικόντατο, πὸν κορίτσια καὶ γι' ἀγόρια. γιὰ μικροὺς καὶ γιὰ μεγάλους...

Τὸ δημοσίευσά κι' ἄλλη φορὰ, σ' ἕναν παλιό μου τόμο, πὸν ἔχει ἐξαντληθῆ ἀπὸ χρόνια. Κι' ἐπειδὴ πολλοὶ πατέρες καὶ μητέρες, πὸν εἶχαν διαβάσει τὴν «Κόρη τοῦ Γερο-Θωμᾶ» δταν ἦταν μικροὶ καὶ τὴ θυμόνταν με συγκίνηση, μὸν τὴ ζητοῦσαν ἐπιμόνα γιὰ νὰ τὴ δώσουν καὶ σὶν παιδιὰ τους, ἀποφάσισα τώρα νὰ τὴν ξαναδημοσιεύσω. Ἐννοεῖται ὁμοῦς δι ἢ παλιὰ ἐκείνη μετάφρασι, σὲ γλῶσσα πὸν δὲν συνειθίζεται πιά σήμερα, θάναθεωρηθῆ κι' εἶται ἢ «Κόρη τοῦ Γερο-Θωμᾶ» θὰ παρουσιασθῆ σὰν καινούργιο ἔργο, σημερινόν.

Περιττὸ νὰ σὰς πῶ τὴν ὑπόθεσι, περιττὸ καὶ νὰ σὰς τὴ συνάσω ἀκόμα. Ρωτήσατε κανένα μεγάλο, πὸν νᾶτυχε νὰ τὸ διαβάσει τότε, καὶ θὰ σὰς πῆ τί εἶναι καὶ τί ἀξίζει αὐτὸ τὸ μυθιστόρημα. Στοιχηματίζω μάλιστα πὼς θὰ θυμᾶται ἀκόμα καὶ με τὴ λόγια διαλαλοῦσε σὶν δρόμους ὁ Γερο-Θωμᾶς τοὺς χάρτινους μύλους του:

Κλάψετε, κλάψετε, παιδιὰ,
 Γιὰ νὰ σὰς πάγῃ ἢ μαμὰ
 Μόνυλους τοῦ γερο-Θωμᾶ!

Ἐὰ εἶδουμε τώρα καὶ σὶν μικρὰ μας. Ἄ, δὲν πρέπει νὰ μείνουν παραπονεμένα κι' αὐτὰ τὰ καλὰ παιδάκια! Φέτος εἶχαν τίς «Φευτιὲς τοῦ Μυγγάουζεν». Τοῦ χρόνου

Η ΑΝΘΟΥΛΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΤ. Α. ΖΕΝΝΕΒΡΑΪΝ
 ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΚΗΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'. (Συνέχεια)

Μέλις ἄκουσε τὴ φωνὴ τῆς Ἀνθοῦλας, ὁ Γιάννης ἀνατινάχθηκε καὶ, τρέχοντας, ἀπομακρόνθηκε ἀπ' τὸ σπίτι. Μπᾶ! τί ἐσήμαινε πάλι αὐτό; Ἄν δὲν ἤθελε νὰ μιλήσῃ τῆς Ἀνθοῦλας, γιατί ἐρχόταν τὴ νύχτα; Γιὰ νὰ τὴν χροποτύσῃ ἴσως; Γιὰ νὰ ἴδῃ τί κάνει; ἢ τί λοιπὸν ἐνόμιζε πὼς ἔκανε;...

Ποτὲ τὴ δὲν αἰσθάνθηκε τόσο ταραχῆ. Ἡ ἀγρόπνια κι' ἢ λύπη ἔκαναν τὰ μάγουλά τῆς χλωμὰ καὶ τῆς ἀφαιρούσαν τὴν ὄρεξι. Ἐκανε μεγάλες προσπάθειες, ἀληθινὸς ἀγῶνας, γιὰ νὰ μὴν καταλάβῃ τίποτα ὁ πατέρας τῆς καὶ τὴ ρωτήσῃ τί ἔχει. Οἱ πατέρες ὁμοῦς δὲν εἶναι τόσο ἀνοικτομᾶτες σὲ τέτοια ὅπως οἱ μητέρες κι' ἢ Ἀνθοῦλα εἶχε χάσει τὴ δικὴ τῆς πρὸ πολλοῦ...

Κάθε νύχτα ἀφογκραζόταν κι' ἐκόταζε μὴν ξαναρῆθῃ ὁ Γιάννης. Μιὰ-δυὸ φορὲς ἄκουσε βήματα σὴν ἄμμο καὶ τρεξίματα σὶν κλαδικὰ τῆς βελανιδιάς; μὰ δὲν εἶδε τίποτα. Μόνον ἀπὸ τοὺς χτύπους τῆς καρδιάς τῆς καταλάβαινε πὼς ὁ Γιάννης ἦταν ἐκεῖ κι' ἢ νύχτα τὸν τύλιγε με τὸ σκοτάδι τῆς. Ἡ Ἀνθοῦλα ἔμεινε σὶν παράθυρο ὡς πού χανόταν ὁ κρότος τῶν βημάτων...

θᾶχουν καὶ τί ἀκόμα πὸν παιδικὸ, ἀκόμα πὸν κατὰλληλο γιὰ τὴν ἡλικία τους: Ἡ Κυρᾶ-Μάρθα πάλι θὰ τὰ δηγήσῃ

"ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ,"

καὶ με μὴ δημοφῆ ἱστοριοῦλα, συνοδευομένη ἀπὸ ὁμορφες εἰκόνιτες, θὰ τοὺς δείξῃ ὅλη τὴν ἐξοχικὴ ζωὴ καὶ θὰ τοὺς μάθῃ ἕνα σωρὸ πράγματα...

Τὰλλα πιά τὰ ἔχετε: Ὁ κ. Φαίδων θὰ ἐξακολουθήσῃ τίς «Ἀθηναϊκὲς Ἐπιστολές» του πὸν ἀνέκαθεν σὰς ἐνθουσιάζουν· πολλὰ καὶ διάφορα μὸν εἰσιμάζων οἱ ἄλλοι μου συνεργάτες, παλιοὶ καὶ νέοι, — διηγήματα, ποιήματα, θεατρικὰ κτλ. — θὰ γίνουν πάλι ὅλοι οἱ τακτικὸι Διαγωνισμοὶ καὶ θὰ ἐπαναληφθοῦν πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἐκτακτοὺς, ἄλλοι μάλιστα ἀπὸ κείνους πὸν κάναμε φέτος, γιὰ τὴν ποιητριά.

Ἄλλ' αὐτὸ τὸ χρόνο, ἐλπίζουμε νὰ κάμουμε καὶ καὶ ἄλλο, ὁλοκαυφῆλον ἐκτακτο, πὸν θάφῃσῃ ἐποχὴ: τ' Ἀποκαλυπτήρια τοῦ Μνημεῖου σὶν Πολέμῃ. Κι' αὐτὸ πάλι ἀπὸ σὰς μόνον ἐξαστάται. Ἄν ἐνεργήσατε με ζῆλο καὶ με τοὺς τρόπους πὸν σὰς εἶπα προχθὲς σὴν Προκήρυξι τοῦ Ἐράνου, τὸ μνημεῖο θὰ γίνῃ γρήγορα, ἐντὸς τοῦ 1925, καὶ μὴ ὠραία ἡμέρα, ἴσως καλοκαιρινή, ἴσως φθινοπωρινή, θὰ βρεθοῦμε σὴν εὐχάριστη θέσι νὰ καλέσομε τὸν κόσμο καὶ νὰ τοῦ ἀποκαλύψουμε τὸ ἔργο μας τελειωμένο. Τί ὠραία γιορτὴ πὸν θὰ εἶναι!

Ἐμπρὸς λοιπὸν! Βλέπετε δι πολλὰ ἔχετε νὰ κάμετε φέτος. Καὶ βέβαια θάρχοιτε με τὴν ἀνανέωσι τῆς συνδρομῆς σας. Μὴν ξεχνᾶτε τὸ ἀξίωμα: Τὸ πρῶτιστο καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἢ ἐργασίαι ἀνανέωσι τῆς συνδρομῆς του.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Γιὰ νὰ χωρῆ ὅλη αὐτὴ ἢ κίνηση, ἀναγκάστηκα, τὰ τελευταῖα χρόνια, νὰ κάμω τετράστιλες τίς τρεῖς τελευταῖες μου σελίδες. Πάλι δὲν τὴ χωροῦσε! Ἀναγκάστηκα νὰ τυπώσω τὰ περισσότερα πράγματα με τὰ πὸν ψιλὰ στοιχεῖα πὸν ὑπάρχουν, με τῶν ἔξη στιγμῶν. Πάλι δὲν χωρεῖ!

Καὶ πάντα ἕνα πλῆθος πράγματα μένον... γιὰ τὸ ἐρχόμενο: Κομμάτια τῆς Σελίδας, Μικρὸς Ἀγγελίες καὶ προπάντων Ἀλληλογραφία! Τί μεγάλη κίνηση! Ποτὲ δὲν εἶχα τόση. Καὶ δύο μεγαλώνει: Ἀπὸ χρόνο σὲ χρόνο, ἀπὸ μῆνα σὲ μῆνα...

Εἶναι βέβαια τὸ καλύτερο σημάδι γιὰ τὴν ἀκμὴ καὶ γιὰ τὰ νεῖα τοῦ παλιοῦ, τοῦ γέρικου αὐτοῦ περιοδικοῦ. Ἀλλὰ μᾶς γεννᾶ καὶ τὴ σκέψη: πὼς μπορεῖ νὰ περιορίζεται, νὰ δεσμεύεται, νὰ συνθλίβεται αὐτὴ ἢ κίνηση, αὐτὴ ἢ ζωὴ πὸν ἐχειλίθει ἀπὸ παντοῦ; Εἶναι ἀνάγκη, μεγάλη ἀνάγκη, νὰ μεγαλώσῃ πιά αὐτὸ τὸ περιοδικόν, νᾶποκτήσῃ ἀκόμα σελίδες, τόπο, εὐνοχωρία, ἀέρα. Ναι, ἀέρα! Ἄν σὰς φαίνεται σὲ νᾶσφυκτιοῦμε, στρουμωγμένοι τόσο ἀνθρωποὶ σ' ἕνα σπίτι τόσο μικρὸ; Ἀλλὰ πὼς, με τὴ τρόπο θὰ μποροῦσε νὰ μεγαλώσῃ;

Νὰ σὰς τὸ πῶ ἐγώ: Τώρα πὸν τελειώνει τὸ ἔτος μας κι' ἀρχίζει τὸ νέο, — ὁ νέος τόμος, τὰ νέα μυθιστορήματα κτλ. — σὰς νὰ μὴν ἀρκεσθῆτε νᾶνανεώσῃτε τὴ συνδρομὴ σας, πρᾶγμα πὸν πάντα θὰ τὸ κάνατε, παρὰ νὰ κοιτάξετε, νὰ φροντίσατε νὰ μοῦ κάμετε ἀκόμα ἕνα συνδρομητὴ. Διπλασιάσαθε εἰσι; Τελείωσε! δᾶχετε τὴ «Διάπλασι» σας τόση κι' ἄλλη τόση. Ἄν φροντίζετε; Μὴν περιμένετε 12 καὶ 18 σελίδες ποτε. Γιατὶ θάπρεπε ναυδῆσῃ τὴ συνδρομὴ.

Ὁ Φραντῆς ἀνέβαλλε ἀπὸ μέρα σὲ μέρα νὰ δώσῃ τὴ δυσάρεστη ἀπάντησι σὴν μητέρα τοῦ Δημήτρη. Ἐπίστευε πὼς μποροῦσε σὶν ἀναμεταξὺ νᾶλλάξῃ γνῶμη τῆ Ἀνθοῦλα. Τὰ κορίτσια, ἔλεγε, ἀλλάζουν τόσο εὐκόλα! Ὁ Δημήτρης λοιπὸν, μὴ λαβαίνοντας ἀπάντησι, πήγε ἕνα δειλινὸ σὶν σπιτάκι τοῦ Φραντῆ νὰ ἴδῃ τί συμβαίνει. Ἡ Ἀνθοῦλα ὁμοῦς πὸν γνώρισε τὸ ἀμάξι του, εἶπε σὶν πατέρα πὼς τὸ ἴδιο ἐκεῖνο βράδυ ἔπρεπε νᾶπαντήσῃ σὶν Δημήτρη πὼς ἢ πρότασι του δὲν ἔγινε δεκτὴ.

— Δὲ μᾶρέσει νὰ κοροϊδεύω τοὺς ἀνθρώπους ἐπρόσθεσε. Ποτὲ δὲ θὰ γίνω γυναίκα τοῦ Δημήτρη καὶ πὲς του το νὰ τὸ ἔβρῃ.

Ὁ νέος μπῆκε με τὸ γέλιο σὶν χεσλιτῆ ἀπόρησι ὁμοῦς δταν εἶδε τόσο ἀλλοιωτικὴ τὴν Ἀνθοῦλα.

— Μὴν εἶναι ἀρρωστη; ρώτησε τὸ Φραντῆ.

— Ναι... δὲν εἶναι καὶ τόσο καλὰ... μὰ θὰ τῆς περάσῃ... ἀποκρίθηκε μασσημένα ὁ δασοφύλακας.

Καὶ τοῦ ἐπρότεινε νὰ τὸν συντροφέψῃ σὴν ἐπιθεώρησι τοῦ δάσους πὸν θάκανε σὲ λίγο.

Ὁ Δημήτρης δὲν ἐτόλμησε νᾶρνηθῆ, ἂν καὶ περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο ἐπιθυμοῦσε νὰ μάθῃ τὴν ἀπάντησι τῆς Ἀνθοῦλας.

Οἱ δυὸ ἄντρες ἔφυγαν πρὸς μεγάλη

ἀνακούφρησι τῆς κόρης: πήγαιναν κι' οἱ δυὸ σιωπηλοί, σὰ νὰ μὴν τολμοῦσαν νὰ ἐκφράσουν τὴ σκέψῃ τους...

Ἦστερ' ἀπὸ πολλὴν ὄρα, ὁ Δημήτρης, μὴ μπορῶντας πιά νὰ βαστάξῃ, ρώτησε δειλά:

— Ἔ, λοιπὸν; ἔκαμας λόγο τῆς Ἀνθοῦλας γι' αὐτὸ πὸν σοῦ εἶπε ἢ μητέρα μου;

Πέρασαν κάμποσες στιγμὲς, γιὰ νὰ μπορέσῃ νᾶποκριθῆ ὁ Φραντῆς.

— Ναι, εἶπε, μιλήσαμε με τὴν κόρη μου.

— Καὶ μπορῶ νὰ μάθω τί σοῦ εἶπε;

Ἔ, δὲν ἦταν καὶ τόσο εὐκόλο νὰ τοῦ πῆ ὅλη τὴν ἀλήθεια! Συλλογίστηκε τί εὐτυχισμένη πὸν θάταν ἢ Ἀνθοῦλα ἂν ἐμπαινε νύφη σὶν πλοῦσιο ἐκεῖνο χωριατόσπιτο. Θυμήθηκε τὸν κακὸ θάνο πὸν λίγο ἔλειψε μὴ φορὰ νὰ τοὺς πετάξῃ σὶν δρόμο... Μιὰ τέτοια περιουσίκα ἦταν τώρα σὴν διάθεσι τῆς κόρης του καὶ, ἐκτὸς ἀπ' αὐτὴ, ἕνας νέος καλὸς κι' ἀξίος. (Ἀκολουθεῖ)

